

Jézus Krisztusban az új emberség

Az 5. Nemzeti Egyházi Nagygyűlést előkészítő iránymutatás szintézise

A hála és a döntés ideje

Az Előkészítő Bizottsághoz nagyon sok válasz – elbeszélések, tanúságok, javaslatok, ajánlások – érkezett az olasz Egyház minden részéből. Nagylelkű válaszok, amelyek már önmagukban a közösségi döntés szükségességéről beszélnek a jelenlegi világ kihívásaival szemben és arra ösztönöznek, hogy közösen haladjunk előre, hogy megízleljük, mit jelent az, hogy Egyház vagyunk itt és ma Olaszországban. "Megízlelni" az a szó, amely legjobban kifejezi ezt a valóságot. "Ízleljétek meg és lássatok" (Zsolt 33). Egy tekintet, mely megízlelte a jóságot, hálás tekintet, amely másként lát: látja a láthatatlant is, mert a szeretet képessé teszi erre. Az emberi íze, amely szeretet lesz, az igazi kihívás, amelyre meghívást kaptunk.

A szeretetteljes tekintet

Nem arról van szó, hogy elvont formában legyen megrajzolva egy "új emberség" fogalma és határai: inkább azt részesítettük előnybe, hogy a tanúságból, a keresztény hit megélt tapasztalatából és az "Evangélium jó életének" a teréből induljunk ki az egész társadalom számára.

Az iránymutatás tudatosan nem kimerítő, a témát elmélyítő anyagok a www.firenze2015.it honlapon találhatóak. A honlap olyan hely, ahol lehet egymást buzdítani, bevonva elsősorban a fiatalokat és ad extra bővítve az elgondolásokat a ma emberségéről a közösségi oldalakon keresztül is ([Facebook](#); [Twitter](#) @ Firenze_2015, [YouTube](#)).

1. FIRENZE, A HELYI EGYHÁZAK MONDANIVALÓJA EGY RÉGI TAPASZTALATRÓL: A KERESZTÉNY LÁTÁSMÓD TÖBBLETE

Firenzében, a városban, mely vendégül lát, a levegőben van az emberség gondozása, amely a szépség, a művészi alkotás, a szeretet nyelvén van kifejezve összefüggő megoldás nélkül. Ez az integráns szépség, amelyet kaptunk, azt kéri ma, hogy új helyeken és módokon fejezzük ki. Hogyan?

Az első válasz az Előkészítő Bizottsághoz az egyházmegyéktől, mozgalmaktól, egyesületektől a meghívásra érkezett válaszokból adódik. Ebben élesen láthatók a szükségletek azok részéről, akik az első vonalban vannak, a képességük kreatív és ösztönző válaszok adására, melyeket Isten Szavának hallgatása táplál és ezáltal valami "többlet" hordozója a technikai megoldásokkal szemben, melyeket más laikusok vetnek fel. Ezekből az elbeszélésekből és tanúvallomásokból az emberség négy "megtettesülése" bontakozik ki.

Másokra hallgató emberség

Az előre írt elvek és elvont ideális modellek elkerülése érdekében az emberi szépség útjának járását követjük a gyakorlatban, a korlátok tudatában és a tények ellaposítása nélkül. Meghallgatni az emberit azt jelenti, hogy meglássuk a meglévő szépséget annak reményében, ami még jöhet, tudatosan és hálással mindazért, amit folyamatosan kapunk.

Konkrét emberség

A valóság felülmúlja az eszmét (Evangélium gaudium 233). "A konkrétság az étellel való párbeszédet jelenti megtalálva az igazság és a megélt valóság közötti dinamikus szintézist, követve a Jézus által kijelölt utat.

Nincs egymástól elválasztott két szint, elmélet és gyakorlat; hanem az arra való kísérlet, hogy Krisztus tanúi legyünk az új élet és a különböző emberség gesztusain keresztül”.

Összetett és integráns emberség

Krisztusban az új emberség csiszolt és árnyalatokban gazdag, "prizma" és sokoldalú: csak a konkrét arcok, gyerekeké és öregeké, derűs embereké vagy szenvedőké, olasz állampolgároké vagy messziről jött bevándorlóké együttesen rajzolják ki Jézus arcának szépségét. Az emberiség családját, bár egy, de nem az egyformaság jellemzi, hanem a különbözőségek szépsége és együttélése. Ez a távlat hozzásegít ahhoz, hogy felülmúljuk az emberire vonatkozó korlátozó látásmódot, közösségeinkben felfedezhető rendezettségét, és az igazság és szeretet cselekedetei közötti kettősséget. Az egész útja az ember útja.

Bensőséges és érzékfölötti (transzcendens) emberség

Az érzékfölötti emberség nem képtelenség. Az isteni transzcendens és a szeretet jelenléte – mely Jézusban azonos – összefonódnak az emberi lélek legmélyén. (Gaudium e spes 16). A megoldás nem az, hogy a "lélekkel hivatásosan foglalkozókhoz" forduljunk, hanem az, hogy teret nyissunk a csendnek és az imának a plébániákon, a családokban, az egyesületekben és a gyülekezetekben, hogy nyújthassuk a mindennapi életben az Ige kenyerét, az Oltáriszentség védelmezését és társat a vándorlásban.

2. AZ EVANGÉLIUM HIRDETÉSÉNEK SZINTERE

De mi az a környezet, amelyik megszólít és kihívást jelent?

A látóhatárt fenyegető felhők sötétítik. A növekvő pluralizmus és a kulturális összetettség, a sok bevándorló érkezése, akiknek más az értékrendjük és gondolkozásmódjuk, a gazdasági krízis tragikus következményeivel, a már eluralkodó gondolat, mely az egyenértékűséget írja elő a különbségek megőrzése helyett, az "emberségelleni" jelek zavart és tájékozatlanságot okoznak, de ugyanakkor vágyakat ébresztenek és lendületet adnak annak tudatában, hogy mindnyájunk feladata az idők jeleinek olvasása, hogy együtt építhessük az Ország jövőjét. Melyek a kérdések és az utak, amik e kihívásokra válaszolnak?

Az ember értelem nélkül?

A diktatórikus ideológiák bukása helyt adott új tudományoknak, melyek az emberi viselkedést tudatos szándék nélküli cselekedettel vagy kiszámítható folyamattal akarják megmagyarázni.

Még az elméleti meghatározás előtt, a gyakorlati életben úgy tűnik, nem lehet még elmondani sem, mit jelent férfinek vagy nőnek lenni. Minden "cseppfolyóssá" válik az egyenértékűség "levében". Úgy tűnik, semmi közös kritérium sem képes fennmaradni, minden az önkényes cselekedetre és a véletlenre korlátozódik. A ma uralkodó mérhetetlen individualizmus nemcsak tragikusan meglazította a közösséget összetartó kötelekeket, de legyengítette az emberi arcot jellemző vonásokat is: ezt tanúsítja a művészet eszközeivel a kortárs művészet sok alkotása, Magritte arcnélküli embereitől a Francis Bacon által ábrázolt eltorzított és feldúlt arcképekig. Hogyan lehet újjáteremteni ezeket az alkotó kapcsolatokat, hogy újra hallható legyen az emberiség vágya az elismerés, az egység és a közösség után?

Az ember csak termék?

A minket alkotó kapcsolatok elvesztésének eredménye, hogy az embert egy meghatározatlan építményként fogjuk fel, mely csak a saját erejére, a rendszer törvényeire és a technikára van bízva. Minél jobban fél a jövőtől, minél bizonytalanabb a látóhatár, annál görcsösebb a mesterséges

támpontok keresése. Minden esetre fennáll a veszély, hogy önmagára koncentrál, miközben hiányzik vagy nehezen elhelyezhető a másik: a másik, akivel találkozunk vagy beleütközünk; a másik, aki határt jelent az énünknek; a másik néha bosszantó szükségleteivel vagy hozzánk fordulása, mely megszabadít önmagunktól. Az arc kifejezése, ahogy a másik megmutatkozik és amivel én megmutatkozom a másiknak. A másik arca felismerésének nehézsége a saját arcunk felozslását okozza, mert csak a kapcsolatban és a kölcsönös felismerésben öltenek formát az arcok. Ha nem vagyunk képesek többé kockáztatni a másik arccal való találkozást (Evangelii gaudium 88), embertelenné válunk.

Egyedül csak én vagyok a világon?

Korunk súlyos betegsége az önjánlás (autoreferencia). Az a meggyőződés, hogy elegendők vagyunk önmagunknak, kizárja a másikat látókörünkből, támasz-elemnek ítéli vagy lehetséges fenyegetésnek, melytől védekezni kell, minden esetre kizárja, mint olyan személyt, akitől kapni is lehet. Az igazságtalanság, korrupció, erőszak sok formájának eredete, hogy csak saját szemszögünkből tekintünk a másikra.

“Az ember mindig kapcsolatban él”(Lumen fidei 38).

A valóságban mai világunk összetett és a kapcsolatok mérhetetlen szükségességét jelzi: erről tanúskodik a hálózaton a globális és állandó összeköttetés, de a kötelezettségek konkrét tapasztalatai is, melyek tanúsítják az emberi értéket és méltóságot; a családokban a generációkon belüli szolidaritásban, vagy más jelenségekben, mint pl.: mikor a család mint társadalmi alany szerepel, mely kiterjeszti gondoskodó készségét a szűk családi körön túl.

Megváltoztak a fogyasztói társadalom szokásai is, különös figyelemmel a mértéktartóbb életstílusra.

A termelői szférában és az élelmiszerek választásában felelevenítik a hagyományhoz kötődő kapcsolatokat. A fiatalok vállalkozásainak és az együttműködésnek újító tapasztalatai bontakoznak

ki, melyek a földtől indulnak újra és melyeknek nem ritkán a nők a szereplői. Megnőtt a környezetvédelem iránti érdeklődés. Az országban észlelhető illegalitás és korrupció magas szintje ellenére megnőtt a törvényesség, mint közös érték védelme, és terjed a maffiának nem alárendelt kereskedelem és vállalkozás.

Az emberi méltóság előmozdításának és védelmének kiváltságos útja a nevelés és a családok számára az iskola marad a fix pont. Az ország egy másik nagy erőforrása az önkéntesség: a nagylelkűség az utolsó és az utolsó előtti felé jelentékenyen megnőtt a krízis tragikus hatásának elterjedése miatt. Egyre gyakrabban párosul a szaktudással. Az utóbbi időben a befogadó-emberség kiváló példája az érdekelt lakosság viselkedése a partra érkező bevándorlók felé.

Mindezek a kapcsolatot teremtő jelenségek a tömegtájékoztatás számára talán nem közlésre méltó hírek, de biztosan konkrétak, melyek reményteljes utakat nyitnak az emberséggel teljes Evangélium hirdetéséhez.

Annak felismerése, hogy gyermekek vagyunk

Ha ismerjük a minket alkotó kölcsönös függés egybefonódását, az elkülönített töredékek újra összeállnak a különbségek egységévé. A kapcsolat nem kívülről fűződik hozzá ahhoz, amik vagyunk: mi társas lények vagyunk. Mindenekelőtt azért, mert nem önmagunktól jövünk, hanem másoktól kapjuk életünket: létünk egy létezés valakitől és egy létezés valakivel, elképzelhetetlen, lehetetlen a másik nélkül. Nincs függetlenség és hiteles felelősség, ha nem ismerjük el ezt a kapcsolat-dimenziót, szabadságunk igazi eredetét. Egy hiteles kapcsolat akkor lehetséges, ha elismerjük, hogy teremtettek, tehát gyermekek vagyunk: a Jézus Krisztusban megtestesült emberinek a középpontjában mindenekelőtt a mi gyermeki létünk áll. A megtestesült Fiúban nyilatkozik meg létünk igazsága.

3. REMÉNYÜNK OKAI

Az isteni és emberi egyet alkot Jézus Krisztusban: Ő az tehát, akitől az emberi lény teljes fényt és értelmet kap. Ez mély és örömteli tudat.

Ennek ellenére nem lehet mentsége annak, hogy a világon önhittséggel érvényesüljön, hogy "birtokolja" Krisztust. Először is, mert önmagunkban ezt a tudatot mindig újra kell éleszteni és felújítani keresve Jézust a testvérek arcában, főleg a szegényekében. És mert a módszer, amit Jézus ránk hagyott, hogy terjesszük a megváltás üzenetét, az a tanúságtétel, saját korlátaink tudatában, de a bennünk sugárzó fény tudatában is. Innen a "csodálkozó hite" annak, aki, mint Mária, végtelenül örvendezik a hírré, hogy ami lehetetlen az embereknek, az lehetséges Istennek.

Isten találkozása az emberi perifériával.

A hitelesen emberit tehát ne a fogalmak szintjén keressük, melyek gyakran elvontak maradnak vagy még rosszabb, ideológiákká fajulnak, hanem Jézus Krisztusban, emberi lényében.

Krisztusban Isten legyőz minden távolságot láthatóvá téve magát az emberek történelmében. Jézus tanúsítja az Atyát a példabeszédekkel, a befogadás és a csoda mozdulataival, imádkozásának új formájával, jelenlétének mutatja azoknak a férfiaknak és nőknek, akikkel találkozik és akikre figyelmét irányítja kockáztatva azt is, hogy megsért szokásokat és tabukat. Például a farizeusoktól, mint Nikodémus, az újjászületést kéri, azt, hogy kezdjen mindent előlről, és nem a templom előcsarnokában találkozik vele, hanem éjjel: szembement vele a kétségek homályában. Vagy a jó szamaritanus parabolája arra készíti, hogy képesek legyünk az utcán élni: ahogy Isten maga is tette, nem bezárva mozdulatlanul a kőtemplomokba, de népével haladva.

A legfelsőbb törvény gyökeret ereszt, ha szeretnek és megvalósul, ha szeretünk. Isten elsőként, mint a tékozló fiú példabeszédében (Lk 15,20) – elének jön, utoléri az embert, ahol van, még bűnének végtelen távolságában is.

Az ember a periféria, melyet Isten elér Jézuson keresztül.

Az emberré lett Ige Isten mindig új csodája

Isten, aki a legnagyobb, aki már minden, felülmúlja önmagát, mikor lehajol az ember felé leereszkedve a földre, szolgává lett és átkarolta a halált. Isten, Jézus Krisztus emberi testében még inkább Önmaga lesz. Ezért mondhatja Szent Ireneusz: "Az élő ember Isten dicsősége". Isten, akinek hatalma és jósága arra készítette, hogy elváltozásával eljegyezze az emberiséget. A *kenosis*, önmaga kiüresítése, az önmagából való kilépés tehát egy új és más emberség első példája és paradox útja egy hiteles szabadságnak, mely képes testvériséget teremteni.

Új lehetőség az ember számára, hogy önmagán túllépjen Isten és a testvérek felé.

Ha Isten önmaga kifejezéséhez túllépi önmagát az ember felé, úgy az ember megvalósítja önmagát, ha válaszol erre a mozdulatra túllépve önmagát Isten és a testvérek felé. Innen ered az új emberség két kifejezése, egyben tápláléka: a gondoskodás és az ima.

Mikor leírjuk Jézus gyógyításait, a *terapeuo* szót használjuk, mely szó szerint gondoskodást jelent. A Jézus példájára tett gondoskodás tehát alapvető kifejezése az olyan embernek lenni, mint Ő: jelentése: örízni, gondoskodni, érinteni, bekötni, figyelmet szentelni.

Az imában könyörgéssé válik minden segítségkérés, minden fáradozás, néha a látszólagos káromkodás is, de a köszönetünk is. Hála az imának, hogy a gondoskodás nem csupán filantrópia..A liturgia maga egy imádkozó gyógymód és egyben hathatós imádság. Magának a családi életnek is

szüksége van, hogy táplálkozzon a hála és a bizalom eme kifejezőmódjával, hogy újraélessze és erősítse a tagjai közti kötelékeket.

A gondoskodás és az ima az a két mód, melyet Jézus ránk hagyott, hogy Istennel és a többiekkel kapcsolatba lépünk. Hogy tökéletes módon kifejezzük kapcsolat-létünket, mint gyermekek és testvérek.

4. AZ EMBERI SZEMÉLY AZ EGYHÁZ TEVÉKENYSÉGÉNEK KÖZPONTJÁBAN

Az Egyház misztériuma, emberi és isteni valóság

A II. Vatikáni Zsinat azt tanítja, hogy "Krisztusban" az Egyház olyan, mint egy "szentség, azaz jele és eszköze az egész emberi nem egységének", mert "Istennel való bensőséges közösség". (Lumen gentium 1).

És ahogy II. Szent János Pál megállapította a Redemptor hominis 14-ben: "Az ember az első út, melyet az Egyház megtesz küldetésének betöltésére."

Ez azt jelenti, hogy az ember indokai és az egyházi gyakorlat találkozhatnak és kell, hogy találkozzanak, együtt elkötelezettek egy közösségi irányelv kidolgozásában: minden időkből az idők jeleit az Evangélium megvilágításában olvasni az emberi teljesség gondozására.

Jézus módján a mindennapi életben.

Hogyan lehet az irányelvet egyházi stílusunkká alakítani?

Ehhez a nehéz, de szükséges munkához térjünk vissza Jézus iskolájába: "Az én eledelem az Atya akaratának teljesítése". (Jn 4,34)

Jézus naponként ismétli a következő gesztusokat: az Atyával való bensőséges kapcsolat az imán keresztül; nem elfelejteni Isten országa hirdetésének elsőbbségét, tekintéllyel megerősíteni ezt a hírt az emberekről való gondoskodással (megbocsátás, gyógyítás, az Atya irgalmas arcának tanúskodása); nem bezárkózni a hétköznapi szokásokba, hanem szem előtt tartani a küldetés sürgősségét.

Ez a stílus az új emberiség útját jelöli ki a Szentlélektől "ízesítve".

Ferenc pápa is hivatkozott erre a stílusra az Evangelii gaudium-ban: egy kitároló Egyház, mely az emberek mindennapját éli és, hála szegényes és szolidáris viselkedésmódjának, megújítja minden egyes ember történetét, feléleszti a reményt és kitarja életünket-halálunkat a feltámadás örömének. Egy örömteli Egyház, mert tele van csodálattal, mikor felfedezi, hogy a mindennapi életet áthatja Isten irgalma: "Ez a mi igazi erőnk, a kovász, mely megkeleszti, a só, mely megízesíti az emberi erőfeszítést a mai világ által hirdetett uralkodó pesszimizmus ellen." (Ferenc pápa, Szentbeszéde VI. Pál pápa boldoggá avatása alkalmával.

Helyek, határok, perifériák

A veronai egyházi kongresszuson megjelöltek néhány jelentős területet, ahol a tanúságtétel kifejeződik és a feltámadt Krisztus fényében égve tartja a reményt: a lakosság, az esendőség, az érzelmek, a munka és az ünnep, a nevelés és a hit továbbadása a hagyományban. Ezek a területek mindig bizonyos helyekhez kötődtek: olyan emberi terek, ahol megtanuljuk az Evangélium hirdetését: a család, az iskola, a templom, a munkahely és mások.

A *globalizált* világ egyre növekvő összetettségével a helyek elvesztették merevségüket, de szilárdságukat és egységüket is, áthatóbbá váltak, támadhatók, egyre inkább kihívtak és megkérdőjelezettek. Azt lehet mondani, hogy a helyek egyre inkább átalakultak határokká: kultúrák közötti találkozás/összeütközés helyei és különböző világnézetek ugyanabban a kultúrában is.

A határokat meg lehet védeni falakat építve. De lehetnek küszöbök is, találkozások és párbeszédnek helyei, melyek nélkül külterületekké válnak, ahonnan elmenekülnek: elhagyottak és elfelejtettek. Ne a védekező bezárkózás mozgása legyen, hanem a kijövetel. Attól való félelem nélkül, hogy elveszítjük identitásunkat, sőt ajándékként nyújtjuk másoknak.

Ebben a határ-helyzetben, mely összetett, de tele van lehetőségekkel, közösségi szempontból öt utat lehet megjelölni: kimenni, hirdetni, lakni, nevelni, átváltoztatni: Öt ige, melyek nemcsak csatlakoznak egyik a másikhoz, de összefonódnak egymással és átszelik azokat a helyeket, ahol élünk.

Az új emberség felé vezető öt út

Kimenni

“A kimenő Egyház a misszionárius tanítványok közössége, akik kezdeményeznek, magukkal ragadnak, elkísérnek, gyümölcsozhatnak és ünnepelnek. (...) Tehát az evangelizáló közösség felkészül az “elkísérésre” (...) Megtalálja annak a módját, hogy az Szó megtestesüljön egy konkrét helyzetben és az új élet gyümölcset adja akkor is, ha azok látszólag nem tökéletesek és befejezetlenek.” (Evangélium gaudium 24).

Mi az oka, hogy a küldetés ilyen hosszas erőltetése ellenére, közösségeink nehezen mennek ki és nyílnak meg?

Megszabadítani struktúráinkat egy már megírt jövő súlyától, hogy kinyíljanak a kortársak szívünkben is visszhangzó szavainak meghallgatására. Ezt a feladatot szeretnénk megoldani a firenzei kongresszuson.

Meghallgatni a félelmet, értékelni az jó emberség annyi tettét, melyek ilyen nehéz környezetben is jelen vannak, olyan eszközöket nyújtani, melyek tisztánlátást adnak, de kiegyensúlyozott értelmezést is.

Mit lehet csinálni, hogy azok a változások, melyekkel az olasz Egyháznak szembe kell néznie, új utakat nyissanak meg a Jézusban való megváltás jó hírének befogadására?

Hirdetni

Az embereknek szavakra és gesztusokra van szükségük, melyek rajtunk keresztül, a tekintetet és a vágyakat Istenre irányítják. A hit tanúbizonyságot hoz létre éppúgy az ige hirdetésén, mint a megélt tanúbizonyságon keresztül.

Olyan nyelvezetre van szükség, amely az élethez szól. Ferenc pápa jelölte meg a tanúságtételnek ezt a formáját: képek és metaforák az Evangéliumból, de a mai mindennapi életből is, amelyek válaszolnak a dolgok értelmének a keresésére, felélesztik az elmélkedést és az önkritikát, mely nyit a megtérésre, olyan jelentésre buzdítanak, mely nem okoz erőszakot, hanem segít megérteni a dolgok igazságát. Egy olyan több kulturális és többvallásos környezetben, mint a jelenlegi, szükségés mindenekelőtt nyelvezetünk újjáélesztése.

A keresztény közösségek képesek tanúsítani és az “építeni és megvallani” vágyát felébreszteni, kifejezve alázattal, de hitelességgel és merészen a saját hitét nyilvános helyen önhittség nélkül, de félelem és hamis szégyenkezés nélkül?

Lakni

A katolicizmus minden személyt, különösen a gyengéket, érintő szolidáris jelenléttel élte meg mindig a területi kapcsolatokat. Ez a jellemző, sajátos "népi út" mindenki által, még a nem hívőket is beleértve, elismert.

A mostani gyors változásokban, melyek mindenkit érintenek, az a veszély fenyeget, hogy elveszítjük ezt a széleskörű jelenléttel, ezt az egészséges közelséget, mely képes bejelölni a világba a megmentő szeretet jelét. A szükséges teendő nem a népszerűsítési és segélyező programok vagy tevékenységek megsokszorosítása és nem is a szegényebb testvérek felé irányuló néhány figyelmes gesztus hozzáadása, hanem átgondolni az együttlétnet, a szabadidő eltöltésének, az ünneplésnek, a megosztásnak általunk ismert modelljeit. Ha figyelmünket nem a legszegényebbekre összpontosítjuk, az a veszély áll fenn, hogy az "Evangélium hirdetése" érthetetlen lesz vagy belefullad a szavak tengerébe, amivel naponta elárasztanak a mai tömegtájékoztatói eszközök. (Evangélium gaudium 199).

Hogyan tervezzük meg az olasz katolicizmus, karitatív és misszionárius hagyományok örökösének jövőjét, figyelembe véve a kihívásokat és a folyamatban lévő változásokat?

Hogy lehet életben tartani ma a szegények közt gyökeret vert Egyház hagyományait?

Hogy maradhatunk hűek az "Újra kezdeni a legutolsóktól" küldetéséhez?

Nevelni

A mai kihívásokkal szemben a nevelés alapvetőbb, mint volt valaha. Ez áll a CEI a jelen évtizedre vonatkozó Pásztori útmutatások központjában is: "Egy társadalomban, melyet az információk sokfélesége és a fogyasztási javak nagy kínálata jellemez, a legsürgősebb feladat a felelősségteljes választásokra való nevelés. A keresztény nevelők, mint ahogy minden jóakarátú ember előtt az a kihívás áll, hogy szembeszálljanak a széles körben népszerűsített modellek passzív asszimilációjával és kimutassák alaptalanságukat megerősítve a gondolkodás képességét és az ész kritikai gyakorlását" (Educare alla vita buona del Vangelo 10).

A kapcsolatok elsőbbsége a közléssel szemben, a meggyőződés és a lelki világ alapvető szerepének megmentése a személy azonosságának kialakulásában, a nevelési folyamatok és a felnőttek formálása újragondolásának szükségessége – ma elkerülhetetlen prioritások.

Igaz, hogy a hagyományos nevelői intézmények (család, iskola) legyengültek és mély változásokon mentek keresztül. De ez nemcsak problémát jelent, hanem értékes lehetőséget is és már jelentkeznek olyan kezdeményezések, melyek képesek új nevelői szövetségek megvalósítására, melyek legyőzik a már feltarthatatlan feldaraboltságot és lehetővé teszik az erők egyesítését a személy és az emberiség egységének nevelésére. Nevelni=művészet: szükséges, hogy mindegyikünk ezt újra megtanulja ebben az átalakuló környezetben keresve azt a bölcsességet, mely lehetővé teszi, hogy abban békében éljünk egymással és a teremtett világgal, mely nemcsak a konfliktusok hiányát jelenti, hanem szabad és mély kapcsolatok megteremtését.

Hogy lehet egy elgyöngült kapcsolatokon alapuló társadalomban feléleszteni újra a szilárd és tartós ingyenesség vágyát és örömet, melyet a kölcsönös befogadás és megbocsátás táplál?

Milyen módon lehet lakni azokat a határokat, ahol a magány és az individualizmus sterilitása uralkodik, hogy új élet és alkotó személyek kultúrájává virágozzon?

Átváltoztatni

A keresztény közösségek táplálkoznak és átalakulnak a hitben hála a liturgikus és szentségi életnek és az imádságnak. Bensőséges kapcsolat van a hit és a szeretet között, ahol kifejeződik a misztérium

értelme. Az imádság és a szentségek nélkül a szeretet üressé válna, mert filantrópiává csökkenne, mely nem képes értelmet adni a testvéri közösségnek. A szentségi élet és az ima tesz minket képessé arra, hogy kifejezzük az emberinek a "többletét", melyben Isten megtestesült.

Tőlünk, a boldogságok – melyek a szeretet parancsai – népétől kérjük, hogy dolgozzunk a világban az Atya tekintetétől kísérvé, a jövőbe vetve magunkat miközben éljük a kihívásokkal és ígéretekkel tele jelent, a bűn terheivel és a megtérés ösztönzésével.

Szertartásaink, kiemelve nyelvezetük gazdagságát, tudnak beszélni a mai kultúrában?

Vasárnapi szertartásainkon van-e nagyszámú résztvevő, hogy ünnepeljék a világ és saját életük átváltozásának útját?

Hogyan neveljük a hitre a különböző eredetű, történelmű, kultúrájú emberek összességét?

Jézus gondoskodásának stílusa mennyiben lett fő alkotóeleme létünknek a mai világban?

5. A LEGMAGASABB MÉRTÉK FELELŐSÉGE

Az Evangélium elterjed, ha hirdetői átalakulnak. Ezért nézzünk szembe önmagunkkal: vizsgáljuk meg, mennyire hagyjuk kikérdezni magunkat Jézus Krisztus embertől; mérjük fel a Tőle elválasztó távolságot, nyissuk ki szemünket, hogy mennyire szűkösen gondoskodunk másokról, különösen a "legkisebbekről", akikről az Evangélium beszél (Mt 25,40.45), ébredjünk fel a lelki ernyedtségből, mely lassítja az Atyával folytatott párbeszédünket akadályozva így egy alapvető gyermeki ismeretet, az egyetlent, ami képessé tesz egy új testvériség megélésére – a föld bármely részén élő férfiakkal és nőkkel – és az Evangélium szépségének hirdetésére.

Kérdezzük ki önmagunkat Jézus kérdésével: "Ti mit mondotok, ki vagyok én?" És ismételjük Péter választát, aki jobban megérti Jézus küldetését gyermeki kilétének fényében: "Te Krisztus vagy, az élő Isten Fia."

Csak így lehetséges a ma szükséges átmenet a bizonyítás perspektívájából a beszélgető perspektívájába: nem akkor értjük meg igazán, ki Jézus, ha harmadik személyben beszélünk Róla, de ha elfogadjuk, hogy beszélgessünk Vele, szemtől szembe, első és második személyben.

Felismerni Isten arcát, mely emberileg Jézus Krisztusban jelent meg, lehetővé teszi, hogy megértsük lényegében mit jelent embernek lenni, lehetőségeivel és felelősségével. Nem azt jelenti, hogy az emberiség bírái legyünk. Ellenkezőleg, azt jelenti, hogy mindig meg kell kísérelni bármilyen probléma megoldását, kibogozni kreativitásunkkal minden fonalköteget, nem megpihenni mielőtt elvágtuk az embert fékező összes zsinórt és mielőtt széttörtük a láncokat, melyek megakadályozzák, hogy elérjük a legmagasabb mértéket.

6. JAVASLATOK A KONGRESSZUS ELŐKÉSZÍTÉSÉHEZ

A vázlat egy vonatkozási és kiindulási pont az egyházi Kongresszus előkészítéséhez. A helyi Egyházak arra fogják használni, hogy lehetővé tegyék a Firenzébe vezető út mélységét és szétágazását.

Szétágazás: a vázlatot el kell olvasni és megvitatni a plébániák tanácsaiban, a csoportokban és az egyházi mozgalmakban.

Mélység: a vázlat célja, hogy megnövelje a felelősséget a minket érintő kihívással szemben: jelen lenni mindenember mellett, hogy mindenki számára igazságos társadalmat építsünk, mely befogad és örülni a jó utáni vágyaknak, melyet mindenki magában hord, mint Isten emberek iránti szeretetének nyomát.

A "majdnem zsinati" stílusban, mely jellemzi az idáig megtett utat és amelyik a Firenze 2015 megkülönböztető vonása akar lenni, azt kívánjuk, hogy minden egyházmegyében kezdeményezzenek összejöveteleket az egyházmegye küldöttjeivel, hogy tanulmányozzák a vázlatot és mélyítsék el a Kongresszus témáját.

Ki akarjuk még hangsúlyozni azt az értékes munkát, amit a helyi szervezetek kongresszusra való felkészülésével egybekapcsolva a Teológiai Karok és Vallástudományi Intézetek (de sok Katolikus Kulturális Központ is) programoznak és megvalósítanak serkentve a kultúra és az olasz tudományos kutatás világát.

Szükséges, hogy az egyházmegyei hetilapok és a hagyományos és digitális (honlap, blog, fórum) kommunikáció eszközei stabil és tartós formákat (rovatok, elmélyedések, mellékletek) alkalmazzanak, hogy előkészítsék, kísérik és befogadják az észrevételeket és lehetőségeket, amit a Kongresszus kivált közösségeinkben.

Különösen a digitális médiát kérjük, hogy legyenek eszközeink, melyek segítségével a Kongresszus kinyílik a fiatalok felé, eléri őket egy gondolattal az őo hullámhosszokon, ösztönzi őket arra, hogy elmélkedjenek azokon a témákon, melyek a firenzei esemény központjában lesznek. Kívánatos lenne elérni a távoliakat is, akik nem lépnek be a templomba, de esetleg egy digitális üzenet felébreszti kíváncsiságukat.